

Latvijas Republikas Senāts

LĒMUMS

Rīgā 2026. gada 12. oktobrī

Senatoru kolēģija šādā sastāvā: senatore referente Dzintra Balta, senators Erlens Kalniņš un senatore Zane Pētersone

rakstveida procesā izskatīja Finanšu ministrijas blakus sūdzību par Zemgales apgabaltiesas 2024. gada 19. februāra lēmumu, ar kuru atstāts negrozīts Zemgales rajona tiesas tiesneša 2023. gada 27. novembra lēmums par nostiprinājuma lūguma atstāšanu bez ievērības.

Aprakstošā daļa

[1] Saskaņā ar ierakstiem /Nosaukums/ pilsētas zemesgrāmatas nodaļījumā Nr. /numurs A/ uz nekustamo īpašumu /Adrese A/, kadastra Nr. /numurs A/, sastāvošu no garāžu ēkas, (turpmāk – nekustamais īpašums) laikā no 2001. gada 19. novembra līdz 2005. gada 28. novembrim nostiprinātas 19 garāžu nomas tiesības uz 99 gadiem, pamatojoties uz 2000. gada 30. novembra nomas līgumiem, kas noslēgti starp garāžu īpašnieku kooperatīvo sabiedrību/Nosaukums B/ kā īpašnieci un 19 fiziskām personām kā nomniekiem.

[1.1] Tā kā neviena kooperatīvās sabiedrības likvidācijā ieinteresētā persona nebija iesniegusi Uzņēmumu reģistram pieteikumu par likvidatora iecelšanu, un minētajai kooperatīvajai sabiedrībai nebija pasludināts maksātnespējas process, tā izslēgta no Uzņēmumu reģistra 2020. gada 28. decembrī, pamatojoties uz Kooperatīvo sabiedrību likuma 71. panta otro daļu, kas paredz sabiedrības izslēgšanu no reģistra bez likvidācijas. Šādā gadījumā kooperatīvās sabiedrības manta pielīdzināma bezmantinieku mantai (*Kooperatīvo sabiedrību likuma 71. panta trešā daļa*).

Kooperatīvās sabiedrības /Nosaukums B/ statūtos nebija norādes uz to, kas notiek ar tās mantu, kura paliks pēc tās izbeigšanās (tikai norāde, ka sabiedrība var tikt likvidēta likumā noteiktajā kārtībā).

[1.2] 2023. gada 20. oktobrī īpašuma tiesība uz nekustamo īpašumu zemesgrāmatā nostiprināta Latvijas valstij Finanšu ministrijas personā, izbeidzot kooperatīvās sabiedrības /Nosaukums B/ īpašuma tiesību. Nostiprinājuma pamats – 2023. gada 14. septembra valstij piekritīgās mantas aprakstes un novērtējuma akts Nr. 3113R/23.

[2] 2023. gada 26. oktobrī Latvijas valsts Finanšu ministrijas personā iesniegusi nostiprinājuma lūgumu, lūdzot dzēst visas zemesgrāmatā uz nekustamo īpašumu nostiprinātās nomas tiesības, pamatojoties citastarp uz Civillikuma 416. panta septīto daļu, saskaņā ar kuru, ierakstot zemesgrāmatā īpašuma tiesības valstij vai pašvaldībai uz nekustamo īpašumu, kas atzīts par bezmantinieku mantu, vienlaikus tiek dzēstas uz šo īpašumu ierakstītās parādu saistības, apgrūtinājumi un aizlieguma atzīmes.

[3] Ar Zemgales rajona tiesas tiesneša 2023. gada 27. novembra lēmumu nostiprinājuma lūgums atstāts bez ievērības.

[4] Izskatījusi Finanšu ministrijas blakus sūdzību par minēto lēmumu, Zemgales apgabaltiesa ar 2024. gada 19. februāra lēmumu to atstājusi negrozītu šādu motīvu dēļ.

[4.1] Valsts nav kooperatīvās sabiedrības /Nosaukums B/ saistību pārņēmēja. Valsts izpilda publisku funkciju – sabiedrības interesēs nodrošina to, ka bezmantinieku mantai ir īpašnieks un tā tiek atgriezta civiltiesiskajā apgrozībā.

Civillikuma 416. panta regulējums ir vērsts uz to, lai padarītu skaidrāku, efektīvāku un vienkāršāku valstij piekritīgās bezmantinieku mantas pārņemšanas un realizācijas procesuālo kārtību. Tomēr valsts publiskas funkcijas pildīšanas efektivitāte un vienkāršība nevar nonākt pretrunā ar tiesību principiem un citās tiesību normās, kuras regulē lietu tiesības, nostiprinātajiem nosacījumiem.

[4.2] Saskaņā ar Civillikuma 2126. pantu, nostiprinot nomas tiesību zemesgrāmatā, nomnieks iegūst lietu tiesību, kas ir spēkā arī pret trešajām personām. Savukārt Civillikuma 2174. pants noteic, ka tad, ja iznomātājs nomas priekšmetu atsavina, ieguvējam jāievēro nomas līgums tikai tad, ja tas ierakstīts zemesgrāmatā.

Konkrētajā gadījumā bez ievērības atstātais nostiprinājuma lūgums ir vērsts pret personām, kuras likumā noteiktajā kārtībā ir ieguvušas lietu tiesības uz svešu lietu.

[4.3] Civillikuma 416. panta septītās daļas realizācija ir iespējama tikai kārtībā, kāda paredzēta Zemesgrāmatu likumā.

Zemesgrāmatā nostiprinātās nomas tiesības ir saistošas valstij kā jaunajam nekustamā īpašuma īpašniekam. Tas, ka īpašuma tiesība šobrīd ir nostiprināta valstij, automātiski neiznīcina lietu tiesību spēku, kas iegūts atbilstoši Civillikuma 2126. pantam. Pretējs uzskats būtu pretrunā lietu tiesību sistēmai.

Līdz ar to saskaņā ar Zemesgrāmatu likuma 61. panta pirmās daļas 2. punktu nostiprinājuma lūgumam jāpievieno apliecinājums par tās personas piekrišanu, pret kuru nostiprinājums vērsts. Ja šāda piekrišana nav iegūta, jautājums risināms prasības kārtībā.

Turklāt, vērtējot blakus sūdzībā izteikto viedokli, ka personu, pret kurām vērsts nostiprinājums, piekrišana nav vajadzīga, vērā ņemams, ka no likvidētās kooperatīvās sabiedrības /Nosaukums B/ statūtiem izriet, ka šīs sabiedrības mērķis bija sniegt pakalpojumus tās biedriem – garāžu īpašniekiem.

Senāts ir atzinis, ka, kooperatīvu likvidējot, kooperatīva biedriem ir tiesības atgūt savus veiktos ieguldījumus. Ja tiek likvidēts garāžu kooperatīvs, ieguldījumu atgūšana izpaužas kā pašu biedru radītā mantiskā labuma – saimnieciskā kārtā uzceltās garāžas – nošķiršana vai nodošana attiecīgajam kooperatīva biedram, kas ir uzskatāms par tiesisku pamatu nekustamā īpašuma iegūšanai īpašumā (sk. *Senāta 2019. gada 17. jūnija spriedumu lietā Nr. SKC-55/2019, [ECLI:LV:AT:2019:0617.C05030713.3.S](#)*).

Situācija, kurā par kooperatīvās sabiedrības garāžu nomu ir noslēgti zemesgrāmatā reģistrējami nomas līgumi uz 99 gadiem, ir netipiska. Nevar izslēgt, ka nomas līgumi noslēgti kā pagaidu risinājums, lai nodrošinātu kooperatīvās sabiedrības biedriem, kuriem saskaņā ar statūtiem bija jābūt

garāžu īpašniekiem, tiesības netraucēti lietot garāžas līdz viņu īpašuma tiesību nostiprināšanai zemesgrāmatā. Tādējādi nevar izslēgt, ka zemesgrāmatā izdarīto nomas tiesību nostiprinājumu dzēšana var izraisīt Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 105. pantā garantēto tiesību aizskārumu.

[5] Par minēto apgabaltiesas lēmumu Finanšu ministrija iesniegusi blakus sūdzību, kurā norādīti sekojoši argumenti.

[5.1] Juridisko personu kreditoriem, tiesību vai saistību pārņēmējiem, kreditora īpašuma tiesības aizsardzībai un juridiskās personas atlikušās mantas sadalei likumos ir paredzēti speciāli procesi – likvidācijas process un maksātnespējas process, pēc kuru pabeigšanas juridiskajai personai manta nepaliek. Turklāt civiltiesību pamatā ir privātautonomijas princips, atbilstoši kuram persona pati izvēlas, vai izmantos likvidācijas vai maksātnespējas procesā paredzētās tiesības.

Ar kooperatīvās sabiedrības /Nosaukums B/ izslēgšanu no Uzņēmumu reģistra tā beigusi pastāvēt, līdz ar to izbeidzās arī tās saistības ar biedriem. Kooperatīvās sabiedrības biedri bija tiesīgi īstenot biedra tiesības līdz Uzņēmumu reģistra lēmumam par kooperatīvās sabiedrības izslēgšanu no reģistra.

[5.2] Ja kooperatīvās sabiedrības /Nosaukums B/ biedriem būtu tiesisks pamats īstenot savas īpašuma tiesības uz viņu lietošanā nodotajām garāžām, normatīvais regulējums neliegtu šādas tiesības realizēt, un zemesgrāmatā nostiprināto nomas tiesību dzēšana neierobežotu īpašuma tiesību īstenošanu.

[5.3] Civillikuma 416. panta septītās daļas mērķis ir tāds, ka nekustamais īpašums publiskai personai pāriet brīvs no visiem apgrūtinājumiem, tostarp nomas tiesībām. Minēto apgrūtinājumu dzēšanai, pretēji apgabaltiesas secinātajam, nav nepieciešama to personu piekrišana, kurām par labu tie nostiprināti. Piekrišanas prasīšana būtu pretrunā ar bezmantinieku mantas tiesību institūta jēgu. Valsts nav kooperatīvās sabiedrības saistību pārņēmēja, bet gan pieņem bezmantinieku mantu brīvu no apgrūtinājumiem.

[5.4] Tiesai bija jāpiemēro Civillikuma 416. panta septītā daļa, jo tā ir jaunāka norma salīdzinājumā ar Civillikuma 2126. pantu.

Līdz šim tiesu prakse, pamatojoties uz Finanšu ministrijas nostiprinājuma lūgumiem par apgrūtinājumu – lietu tiesību – dzēšanu, ievērojot Civillikuma 416. panta septīto daļu un 417. pantu, ir bijusi atbilstoša iepriekšminētajam Civillikuma 416. panta mērķim.

[6] Senāts 2025. gada 29. aprīlī pieņēma lēmumu iesniegt pieteikumu Satversmes tiesā par Civillikuma 416. panta septītās daļas atbilstību Satversmei un, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 214. panta 4. punktu un 216. panta 4. punktu, apturēt tiesvedību lietā līdz Satversmes tiesas nolēmuma spēkā stāšanās brīdim.

[7] Satversmes tiesa ar 2026. gada 26. marta spriedumu lietā Nr. [2025-13-01](#) atzina Civillikuma 416. panta septīto daļu, ciktāl tā noteic pienākumu dzēst nomas tiesības gadījumā, kad zemesgrāmatā tiek nostiprināta īpašuma tiesība uz nekustamo īpašumu, kas piekrīt valstij kā bezīpašnieka lieta pēc tam, kad Uzņēmumu reģistrs izslēdzis kooperatīvo sabiedrību no reģistra bez likvidācijas, par neatbilstošu Satversmes 105. panta pirmajiem trim teikumiem, kā arī atzina Civillikuma 416. panta septīto daļu civillietā Nr. SKC-50/2025 (CA-0123-24) par spēkā neesošu no 2023. gada 27. novembra.

[8] Ar Senāta 2026. gada 1. aprīļa lēmumu tiesvedība lietā atjaunota.

Motīvu daļa

[9] Pārbaudījis lietas materiālus, Senāts atzīst, ka pārbaudāmais lēmums ir atstājams negrozīts, bet blakus sūdzība noraidāma.

[10] Nostiprinājuma lūgums, kas ar pārsūdzēto lēmumu atstāts bez ievērības, pamatots ar Civillikuma 416. panta septīto daļu, kura ar Satversmes tiesas 2026. gada 26. marta spriedumu lietā Nr. [2025-13-01](#) atzīta par neatbilstošu Satversmes 105. panta pirmajiem trim teikumiem, turklāt minētā norma atzīta par spēkā neesošu šajā civillietā no 2023. gada 27. novembra, t. i., no brīža, kad tā būtu lietā jāpiemēro.

[11] Lūdzot apmierināt nostiprinājuma lūgumu un blakus sūdzību, Finanšu ministrija vēlas izmantot Civillikuma 416. panta septītajā daļā noteiktās tiesības dzēst zemesgrāmatā nostiprinātās nomas tiesības vienlaikus ar valsts īpašuma tiesības nostiprināšanu zemesgrāmatā uz nekustamo īpašumu, kas piekrīt valstij kā bezīpašnieka lieta pēc tam, kad Uzņēmumu reģistrs izslēdzis kooperatīvo sabiedrību no reģistra bez likvidācijas.

Civillikuma 416. panta septītā daļa Satversmes tiesas spriedumā noteiktajā apjomā – ciktāl tā noteic pienākumu dzēst nomas tiesības gadījumā, kad zemesgrāmatā tiek nostiprināta valsts īpašuma tiesība uz nekustamo īpašumu, kas piekrīt valstij kā bezīpašnieka lieta pēc tam, kad Uzņēmumu reģistrs izslēdzis kooperatīvo sabiedrību no reģistra bez likvidācijas – atzīta par neatbilstošu Satversmei un spēkā neesošu.

Tas nozīmē, ka nedz nostiprinājuma lūguma, nedz blakus sūdzības apmierināšanai nav pamata, un pārbaudāmais lēmums par nostiprinājuma lūguma atstāšanu bez ievērības atstājams negrozīts, jo cits lietas iznākums nav iespējams.

[12] Vienlaikus Senāts atzīst par nepieciešamu norādīt turpmāk minēto.

Pārbaudāmajā lēmumā tiesa faktiski atteikusies piemērot tobrīd spēkā esošo Civillikuma 416. panta septīto daļu, vispārīgi atsaucoties uz neatbilstību lietu tiesību sistēmai, kā arī pieļāvuma formā norādot, ka zemesgrāmatā izdarīto nomas tiesību nostiprinājumu dzēšana varētu izraisīt Satversmes 105. pantā garantēto tiesību aizskārums.

[12.1] Tiesību normu augstākā kritika pieprasa, lai tiesa ikvienā lietā gūtu pārlicību, ka lietā piemērojamais normatīvais regulējums savā būtībā ir tiesisks (sk. *Senāta 2022. gada 29. decembra sprieduma lietā Nr. SKA-315/2022, [ECLI:LV:AT:2022:1229.A420285819.10.S](#), 11. punktu*).

Primāri tiesību normu konstitucionalitātes izvērtēšanai ir nodibināta Satversmes tiesa. Tomēr tiesību normas augstākās kritikas īstenošana ir jāveic arī tiesai, kura lemj par tiesību normas piemērošanu, un šai tiesai ir jāspēj izdarīt slēdzienu, vai attiecīgā tiesību norma nav pretēja Satversmes regulējumam un tādējādi potenciāli atzīstama par spēkā neesošu, ņemot vērā to, ka vienīgā oficiālā institūcija, kura ir tiesīga atzīt tiesību normu par neatbilstošu Satversmei un līdz ar to par spēkā neesošu, ir Satversmes tiesa (sk. Onževs M. *Tiesību normas pārbaude. Grām.: Juridisko metožu mācība. Astoņi soļi tiesību normu piemērošanā. Rīga: LU Akadēmiskais apgāds, 2025, 74.–77. lpp.*).

Arī Senāta judikatūrā vairākkārt uzsvērts, ka tad, ja konkrēto tiesisko situāciju regulē spēkā esoša tiesību norma, par kuras satversmību tiesai rodas šaubas, tiesai nav kompetences pašai nepiemērot tiesību normu tās iespējamās neatbilstības Satversmei dēļ, bet gan, konstatējot normas neatbilstību Satversmei, tiesai jāvēršas ar pieteikumu Satversmes tiesā, kurai ir kompetence lemt par normas

konstitucionalitāti (sk. *Senāta 2020. gada 14. maija sprieduma lietā Nr. SKC-128/2020, [ECLI:LV:AT:2020:0514.C30747216.12.S](#), 16. punktu, 2021. gada 17. maija sprieduma lietā Nr. SKC-107/2021, [ECLI:LV:AT:2023:1129.C17153914.23.S](#), 10. punktu*). Turklāt tas ir tiesas pienākums, kas pildāms vienmēr un pēc iespējas agrākā lietas izskatīšanas stadijā, lai tiktu nodrošināta procesuālā ekonomija (sk. *Senāta 2018. gada 20. jūlija sprieduma lietā Nr. SKA-23/2018, [ECLI:LV:AT:2018:0720.A420410213.2.S](#), 9. punktu*).

[12.2] Ja tiesa uzskata lietā piemērojamo tiesību normu par neatbilstošu Satversmei, tai, ievērojot savu likumā noteikto kompetenci, ir jāvēršas ar pieteikumu Satversmes tiesā (sk. *Satversmes tiesas likuma 19.¹ pantu*), kurai saskaņā ar Satversmes tiesas likuma 1. pantu ir kompetenta izskatīt lietas par likumu un citu normatīvo aktu atbilstību Satversmei.

[13] Vēršoties ar pieteikumu Satversmes tiesā, jāievēro, ka šādā pieteikumā tiesai skaidri jāpauž sava pārliecība par tiesību normas neatbilstību Satversmei un šī tiesas pārliecība jāpamato ar juridiskiem argumentiem, proti, pieteikuma pamatā nedrīkst būt tiesas šaubas (sk. *Neimanis J. Satversmes tiesas procesa tiesības. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2019, 212. lpp., 516. rindkopu*).

Tādēļ Senāts turpmāk norādīs, kā tiesai būtu jāapsver jautājums par vēršanos Satversmes tiesā.

[13.1] Pirmkārt, jānoskaidro, vai attiecīgā norma ir piemērojama lietas izskatīšanā, kā arī jānoskaidro šīs lietā piemērojamās tiesību normas saturs, izmantojot visas nepieciešamās tiesību normu iztulkošanas metodes.

[13.2] Otrkārt, jānosaka tas Satversmes pants, ar kuru aizsargātās pamattiesības skar lietā piemērojamā tiesību norma, kā arī jāpārlicinās par konkrētās Satversmes normas saturu – pamattiesības tvērumu.

To darot, iespējams izmantot Satversmes tiesas judikatūru, Satversmes komentārus un, ja nepieciešams, arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas un Eiropas Savienības tiesas judikatūru, jo Satversmē ietvertās pamattiesības pēc iespējas iztulkojamas harmonijā ar Latvijai saistošajām starptautiskajām cilvēktiesībām, vienlaikus paturot prātā, ka starptautiskās tiesības nedrīkst izmantot, lai samazinātu Satversmē garantēto aizsardzības līmeni (sk. *Satversmes tiesas 2019. gada 6. marta sprieduma lietā Nr. [2018-11-01](#), 16.1. punktu*).

[13.3] Treškārt, jāpārlicinās, vai lietā piemērojamā tiesību norma skar konkrētās pamattiesības tvērumu, un jānoskaidro, vai pārbaudāmā tiesību norma ir saistīta ar valsts negatīvo pienākumu, t. i., ar pamattiesību ierobežojumu, vai arī ar valsts pozitīvo pienākumu, t. i., ar pienākumu veikt pamattiesību nodrošināšanai nepieciešamās darbības (sk., piemēram, *Satversmes tiesas 2016. gada 21. aprīļa sprieduma lietā Nr. [2015-21-01](#), 10.1. punktu*).

[13.3.1] Valsts negatīvā pienākuma pārbaudē jāpiemēro pamattiesību ierobežošanas tests, atbildot uz šādiem jautājumiem: 1) vai ierobežojums noteikts ar pienācīgā kārtā pieņemtu likumu, 2) vai tam ir leģitīms mērķis un 3) vai tas atbilst samērīguma principam (ir samērīgs).

Saistībā ar tiesiskās vienlīdzības principa ievērošanu jāatbild uz šādiem jautājumiem:

1) vai un kuras personas (personu grupas) ir salīdzināmas un vai tās atrodas vienādos vai atšķirīgos apstākļos;

2) vai pārbaudāmā norma paredz vienādu attieksmi pret atšķirīgos apstākļos esošām personām vai arī atšķirīgu attieksmi pret vienādos apstākļos esošām personām;

3) vai šāda attieksme ir noteikta ar normatīvajos aktos paredzētā kārtībā pieņemtu tiesību normu;

4) vai šādai attieksmei ir objektīvs un saprātīgs pamats, proti, vai tai ir leģitīms mērķis un vai ir ievērots samērīguma princips.

Šajā punktā aprakstītajā solī izdarāmā analīze konkrētajā lietā ir ietverta Senāta 2025. gada 29. aprīļa lēmuma lietā Nr. SKC-50/2025, 18.–22. punktā.

[13.3.2] Vērtējot to, vai valsts ir izpildījusi pozitīvos pienākumus, jāpārbauda, vai: 1) likumdevējs veicis pasākumus, lai nodrošinātu tiesību īstenošanu; 2) šie pasākumi veikti pienācīgi, proti, vai personām ir nodrošināta iespēja īstenot savas tiesības vismaz minimālā apmērā; 3) ir ievēroti Satversmē ietvertie vispārējie tiesību principi (sk. *Satversmes tiesas 2016. gada 21. aprīļa sprieduma lietā Nr. [2015-21-01](#), 10.1., 12.2. punktu; Sociālās tiesības: Satversmes tiesas judikatūra par Satversmes 109. un 110. pantu. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2025, 62., 87., 97. lpp.*).

[13.4] Tad, ja, izdarot iepriekšējos soļos veicamo pārbaudi, tiek konstatētas pretrunas starp lietā piemērojamo normu un attiecīgās Satversmes normas tvērumu, nepieciešams pārliecināties, vai ir iespējams tādā lietā piemērojamās tiesību normas iztulkojums, kas būtu atbilstošs Satversmei, vai būtu iespējama apstrīdētās normas tālākveidošana Satversmei atbilstīga rezultāta sasniegšanai. Piemēram, šajā lietā Senāts konstatējis, ka minēto iespēju nav (sk. *Senāta 2025. gada 29. aprīļa lēmuma lietā Nr. SKC-50/2025, 9. punktu*).

Satversmes tiesa ir atzinusi, ka Satversmei atbilstoša tiesību normu piemērošana ietver pareizās tiesību normas atrašanu un pareizu iztulkošanu, intertemporālās un hierarhiskās piemērojamības izvērtēšanu, atbilstošās judikatūras izmantošanu, kā arī tiesību tālākveidošanu (sk. *Satversmes tiesas 2005. gada 4. janvāra sprieduma lietā Nr. [2004-16-01](#), 17. punktu*).

Vienlaikus norādāms, ka tiesa nedrīkst tikai pēc savas iekšējās pārliecības un patvaļīgi piemērot likuma vai tiesību analogiju tādā gadījumā, kad strīdīgo tiesisko situāciju regulē spēkā esošs normatīvais akts (sk. *Senāta 2021. gada 17. maija sprieduma lietā Nr. SKC-107/2021, [ECLI:LV:AT:2023:1129.C17153914.23.S](#), 10. punktu*). Proti, analogiju, kas ir īpaša likuma robu aizpildīšanas jeb tiesību tālākveidošanas metode (sk. Neimanis J. *Tiesību tālākveidošana. Rīga: Latvijas Vēstnesis, 2006, 97. lpp., 187.–188. rindkopu*), nedrīkst izmantot, ja nav likuma roba, respektīvi, ja ir spēkā esoša tiesību norma, kas strīdīgo tiesisko situāciju regulē.

[13.5] Ja šī lēmuma 13.1.–13.4. punktā aprakstītā pārbaude ļauj tiesai izdarīt secinājumu, ka lietā piemērojamā tiesību norma neatbilst Satversmei, tad pārbaudes ietvaros veiktā analīze tiktāl, ciktāl tā nepieciešama konkrētajā gadījumā, ir ietverama Satversmes tiesai iesniedzamajā pieteikumā, lai pamatotu tiesas secinājumu par pārbaudāmās tiesību normas neatbilstību Satversmei.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 448. panta pirmās daļas 1. punktu, Senāts

nolēma

atstāt negrozītu Zemgales apgabaltiesas 2024. gada 19. februāra lēmumu, ar kuru atstāts negrozīts Zemgales rajona tiesas tiesneša 2023. gada 27. novembra lēmums par nostiprinājuma lūguma atstāšanu bez ievēribas, un noraidīt Finanšu ministrijas iesniegto blakus sūdzību.

Lēmums nav pārsūdzams.

Senatore Dz. Balta Senators E. Kalniņš Senatore Z. Pētersone